

- ΝΙΚΗΦ. Ἦρθα, γιὰ νὰ χαθῶ, ἢ γιὰ νὰ σωθῶ. Στὸ χέρι σου εἶναι καὶ τὸ ἓνα καὶ τ' ἄλλο. (Ξαναπέφτει καθιστός.) Κοίταξε, κοίταξέ με. Δὲ θὰ ὑποκριθῶ καθόλου, Θεοφανώ, δὲ θὰ φοβερίσω, δὲ θὰ γογγύσω. Εἶμαι ἓνα μικρὸ παιδί, πές, ἀφημένο στὴ διάκρισή σου, ἀπόψε. Ἄν θέλεις τὸ πνίγεις, ἂν θέλεις τοῦ δίνεις τὸ μέγανον ἄερα. Ὁ ἔρωτάς σου μ' ἔλυσε, μαλάκωσε τοὺς μυῶνες μου, ἔλυσε τοὺς ἄρμούς μου. Δὲν εἶμαι πιά ὁ νικητής. Βαδίζω στὴν ἔρημο καὶ βλέπω στὸ σύγγεφο τοῦ ἄμμου, ποῦ ἔρχεται—ἔσένα. Σφαλῶ τὸ βλέφαρο καὶ βλέπω ἔσένα, στὸ σκοτάδι ἔσένα, στὴ φλόγα τοῦ ἡλίου ἔσένα, στὴ μάχη ἔσένα, καὶ τότε ξεσφίγγεται ἡ γροθιά μου, κατεβαίνει τὸ χέρι μὲ τὸ σπαθί. Νὰ ξεμακρύνω καιρὸ ἀπὸ κοντά σου δὲν τὸ μπορῶ, καὶ πάλι κοντά σου νιώθω νὰ μὲ τρώει ἡ ἀγωνία. Πῶς νὰ κάνω; Τί ἔχω; Κάποια κατάρρα μπορεῖ νὰ μᾶς βαραίνει καὶ τοὺς δυὸ μας, τί λές;—Ὅμως αὐτὸ εἶναι ψέμμα, ἔ Θεοφανώ; δὲν εἶναι ψέμμα; Σ' ἱκετεύω, σ' ἐξορκίζω σ' ὅποιον Θεὸ πιστεύεις, πές μου πῶς εἶναι ψέμμα!..
- ΘΕΟΦΑΝΩ Πρέπει νὰ ἡσυχάσει ἡ βασιλεία σου. Γιὰ κάμποσο καιρὸ νὰ πάψει καλλίτερα νὰ μὲ βλέπει.
- ΝΙΚΗΦ. (Τινάζεται) ὦ ἀνάθεμα! Δὲ μὲ θεραπεύεις. Μὲ κεντᾶς μὲ βελόνα πυρωμένη... Γιατί νὰ φύγω; Καὶ μὲ τί δύναμη; Μὲ ποιά βαρεία, ἀσήκωτη ἄλυσίδα ἔχεις λοιπὸν μαγκώσει τὸ ποδάρι μου; Μοῦ ἔχεις κάνει μάγια, Θεοφανώ. Σέρνω ξοπίσω μου ὀλάκερη τὴν Κόλαση.
- ΘΕΟΦΑΝΩ Τότε τί θέλεις κοντά μου;.. Μὲ παράτησες μονάχη τόσον καιρὸ.
- ΝΙΚΗΦ. Σ' ἔστειλα ἐδῶ, νὰ εἶσαι ἡ βασίλισσα. Οἱ τιμές ὅλες νὰ εἶναι δικές σου, κι' ἐγὼ νὰ κρατῶ μονάχα τὸν τραχὺν ἀγῶνα, καθὼς ἄλλοτε, στὰ καλὰ τὰ χρόνια, ν' ἀντιμάχομαι τὸ κῦμα τῶν ἐχθρῶν. Ὅμως νά!.. τὸ χέρι μου λύγισε. Τί ἔχω;
- ΘΕΟΦΑΝΩ Μπαίνεις στὰ χρόνια, Νικηφόρε. Φρόντισε τὴν ψυχὴ σου.
- ΝΙΚΗΦ. Χμ, εἶμαι γέρος πιά...
- ΘΕΟΦΑΝΩ Ἐσὺ τὸ εἶπες.
- ΝΙΚΗΦ. Σωστό, κι' αὐτὸ σωστό. Μιὰ μέρα, μπορεῖ πολὺ σύντομα, ὅλα θ' ἀλλάξουν. Στὴ μονὴ τῆς Λαύρας, ψηλὰ στὸν Ἄθωνα, ἐκεῖ θὰ πάω· στὴ μονὴ ποῦ ἔχτισε γιὰ μένα ὁ Ἄθανάσιος. ὦ! τί καλὰ ποῦ θὰ γαληνέψει ἐκεῖ—πάνω ἢ ψυχὴ, στὸν ἐρημικὸ τὸ βράχο, πάνω ἀπὸ τὸ στεφάνι τοῦ ἄσπρου ἀφροῦ! Καὶ πιά νὰ μὴν ἀκοῦς παρὰ μονάχα τὸν ἦχο ἀπὸ τὰ σήμαντρα, ὄρθρο κι' ἔσπερινό, καὶ τὰ κουδούνια τῶν κοπαδιῶν στὶς λαγκαδιές, καὶ τὸν τραγουδιστὸ ἀνεμο τοῦ πελάγου.
- ΘΕΟΦΑΝΩ Νυστάζω, κύριέ μου.
- ΝΙΚΗΦ. Αὐτὸ ἔχεις νὰ μοῦ πεις; Μπορεῖ λοιπὸν καὶ κοιμᾶται ἡ Αὐγούστα. Ὅμως ἡ νύχτα δὲν εἶναι πιά νύχτα τοῦ Θεοῦ. Τὴν κυρίεψε ὁ Σατανᾶς, ἀπὸ ἄκρη σ' ἄκρη ἔστησε καταμεσίς τὸ δικό του τρόπαιο. Καὶ μ' ἐπισκέπτεται, ἐμένα ποῦ βλέπεις, καὶ μὲ πειράζει, κι' ἀνάθει τριγύρω φλόγες μεσούρανες. Στὶς φλόγες μέσα, λαμπαδιάζεις ἐσὺ Θεοφανώ.
- ΘΕΟΦΑΝΩ Σοῦ ἔχουνε ταραξεί τὴν ψυχὴ μὲ δολερὲς συκοφαντίες. Τὸ ξέρω.
- ΝΙΚΗΦ. Ναί! αὐτό, αὐτό, τὸ εἶπες! Βλέπεις; δὲν τ' ἀρνιέμαι! Συκοφαντίες ἀπαίσιες, ἄσπλαχνες, τυραννικὲς συκοφαντίες. Τί θὰ μοῦ πεις ἐσὺ; Θέλω ν' ἀκούσω.
- ΘΕΟΦΑΝΩ Τίποτα δὲ θὰ πῶ.
- ΝΙΚΗΦ. Τίποτα! Δὲ θὰ τίς ἀρνηθεῖς, Θεοφανώ! Δὲ θὰ μὲ βεβαιώσεις! Μὲ βλέπεις ἐδῶ, νὰ σπαράζω, νὰ ματώνω, καὶ θὰ μ' ἀφήσεις ἔτσι, ἀβοήθητο;..
- ΘΕΟΦΑΝΩ Θέλω νὰ ἰδῶ ποῦ θὰ φτάσεις.
- ΝΙΚΗΦ. Ἐνα βῆμα, ἓνα βῆμα ἀκόμα... Πάει, τὸ δρασκελίσαι: Ὁ Τσιμισκῆς! Κυλίστηκα στὴ λάσπη, νά το!

- ΘΕΟΦΑΝΩ Λοιπόν;
- ΝΙΚΗΦ. Ὁ Τσιμισκῆς εἶτανε φίλος μου. Τοῦ χρώσταγα πολλά. Τώρα...
- ΘΕΟΦΑΝΩ Ἐμπρός!
- ΝΙΚΗΦ. Τώρα εἶναι ἐχθρός μου. Τὸν ἀδίκησα.
- ΘΕΟΦΑΝΩ Γιατί;
- ΝΙΚΗΦ. Γιατί ἔτσι ἔπρεπε νὰ γίνει. Στὸ κράτος μέσα πρέπει ἓνα μονάχα κεφάλι νὰ ὑπάρχει. Ἵπηρετῶ τὸ Θεό.
- ΘΕΟΦΑΝΩ Μ' ἔστειλες πίσω στὴ Βασιλεύουσα μὲ συνοδεία ἀρματωμένη, κι' αὐτὸν ἐπὶ κεφαλῆς. Ἡμouνα δέσπια λοιπόν; Μὲ φρεβόσουν;
- ΝΙΚΗΦ. Ὁχι, μὰ τὸ Θεό!
- ΘΕΟΦΑΝΩ Τότε; Γιατί νὰ μὲ ταπεινώσεις;
- ΝΙΚΗΦ. Δὲ σὲ ταπεινώσα. Ἡ φρουρὰ εἶτανε τιμητική, Θεοφανώ.
- ΘΕΟΦΑΝΩ Τιμητική! Ὁραῖα τὴ φρόντισες τὴν τιμὴ σου.
- ΝΙΚΗΦ. Ὁχι! μὲ κεντὰς πάλι μὲ τὴν πυρωμένη βουκέντρα. Καὶ τὸ τελευταῖο βῆμα, νὰ το: Στάθηκε τίμιος μαζὶ σου ὁ Τσιμισκῆς; Αὐτὸ θέλω νὰ μοῦ πεις, μὴ λέξη μονοσύλλαβη, κοντὴ, τίποτ' ἄλλο. Βουλῶνω τ' αὐτιά μου γιὰ τ' ἄλλα, κοίταξε. Ἄλλο δὲ θέλω ν' ἀκούσω. Κι' ἄλλα θὰ ξεχαστοῦν.
- ΘΕΟΦΑΝΩ Ὁχι.
- ΝΙΚΗΦ. Τί!
- ΘΕΟΦΑΝΩ Ὁχι εἶπα.
- ΝΙΚΗΦ. (Σηκώνεται). Πρόσεξε, βασίλισσα. Μπορῶ νὰ τὸν συντρίψω ἢ νὰ τὸν ξαναφέρω στὴν ἀλλοτινὴ του θέση. Πιὸ ψηλὰ ἀκόμα νὰ τὸν βάλω. Δὲν κατάλαβες βέβαια τί σὲ ρώτησα...
- ΘΕΟΦΑΝΩ Κατάλαβα. Ὁ Τσιμισκῆς δὲ σεβάστηκε τὴν Αὐγούστα.
- ΝΙΚΗΦ. Κόλαση κι' ἀστροπελέκι! Ὁ Ἄδης ἔχει λοιπόν φωνή; Πές μου, πές μου τα ἄλλα τώρα.
- ΘΕΟΦΑΝΩ Τίποτα δὲν ἔχω νὰ πῶ. Μπορεῖς νὰ πιστέψεις ὅ,τι θέλεις.
- ΝΙΚΗΦ. Ἄπλωσε πάνω σου; Σὲ πῆρε... στὴν ἀγκαλιά του; Μήπως... ἀνάσανε τὴν πνοὴ ἀπὸ τὰ χεῖλη σου;
- ΘΕΟΦΑΝΩ Εἶπα τὴν τελευταία μου λέξη.
- ΝΙΚΗΦ. Τὴν τελευταία σου. Τότε τίποτα πιά δὲν τὸν σώζει. Καὶ πότε ἔγινε αὐτό; Ποῦ; πῶς; Στὸ δρόμο ἀπὸ τὴν Καισάρεια; Ἐδῶ; πρὶν νὰ τὸν ἐξορίσω; Ἐσὺ κράτησες ψηλὰ βέβαια τὸ μεγαλεῖο τῆς βασιλείας, δὲν εἶν' ἀλήθεια, Θεοφανώ;.. Ὁχι, μίλησε, σκόρπισε τοὺς βρυκόλακες ἀπὸ τὸ νοῦ μου, δὲν τοὺς χωράει τὸ κρανίο, θὰ τιναχτεῖ. Μίλησε! στ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος σ' ἐξορκίζω... Δὲν ἀποκρίνεσαι; (Τὴν ἔχει ἀρπάξει ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν τραντάζει). Ἄν κοιτάξεις μέσα στὰ μάτια μου, θὰ ἴδεις κάτι ποὺ θὰ σὲ τρομάξει, γυναίκα. Γιὰ ποιὸν εἶταν ἀπόψε τούτη ἡ ἀπαντοχὴ; Οἱ εὐνοῦχοι στίς θύρες τοῦ γυναικίτη, τὸ λιθάνι; Γιὰ στερνὴ φορὰ σὲ ρωτάω. Μίλησε! (Σιωπὴ. Σηκώνεται ὀρθίως). Τότε... τότε θὰ γίνει δικαιοσύνη. (Πισωπλατίζει παραπατώντας, περνάει τὴν παλάμη πάνω στὰ μάτια του. Στάθηκε μπροστὰ στὴν πόρτα δεξιά. Ἐνας λυγμὸς στὴ φωνή του). Χαῖρε γιὰ πάντα δῶμα θερμὸ ποὺ μοῦ εἶχες δώσει τὴ γλύκα τῆς πλάνης. Μονάχα ἡ Κόλαση ὑπάρχει. Τ' ἄλλα ἄλλα, σύγγεφο ροδαλό, καὶ τὸ σκορπίζει ὁ ἄνεμος. (Φεύγει μὲ τὸ πρόσωπο κρυμμένο στὰ χεῖρια του).
- (Ἡ Θεοφανώ, μόλις ἔφυγε ὁ βασιλέας, ἔτρεξε στὴν πόρτα, ἔβαλε τ' αὐτὶ στὸ πορτιόφυλλο. Ὑστερὰ γυρίζει μέσα, κοιτάζει γύρω της, τρέχει στὸ παράθυρο, τ' ἀνοίγει, κοιτάζει ἔξω. Καθὼς ξανάρχεται πίσω στὸ δωμάτιο, μπαίνει βιαστικὴ ἢ κοιτώνισσα ἀπὸ ἀριστερὰ του).
- Ἡ ΚΟΙΤΩΝ. Δέσποινά μου, δέσποινά μου, χαθήκαμε!

- ΘΕΟΦΑΝΩ Σιωπή. Ἀκούστηκε τὸ σύνθημα ;
- Η ΚΟΙΤΩΝ. Ὁχι ἀκόμα. Κι' οὔτε μπορεῖ μ' αὐτὸ τὸν ἀνεμο ν' ἀκουσθεῖ. Πρέπει νὰ τὸν ἐμποδίσουμε, λέω. Καὶ τοὺς ἄλλους... Τώρα θ' ἀλλάξουν οἱ βιγλάτορες.
- ΘΕΟΦΑΝΩ Θὰ τὸ δοῦμε. Ἴσως εἶναι ἀκόμα καιρὸς... Ὅμως, γιατί δὲν ἔρχεται !..
- (Ἄνεμος πὸν βουίζει).
- Η ΚΟΙΤΩΝ. Ἀδύνατο πιά ! Ἀπὸ ποῦ θὰ περάσει ; Οἱ μπιστεμένοι μας ἄνθρωποι θὰ βρίσκονται τώρα στὰ σίδερα. Ὁ κουροπαλάτης θάχει βάλει κιόλας δικούς του.
- ΘΕΟΦΑΝΩ Δὲν προφταίνει.
- Η ΚΟΙΤΩΝ. Τί λέει ἡ βασιλεία σου ! Εἴταν ὅλα προετοιμασμένα. Ἄλλιως, γιατί θάρχόταν ὁ βασιλέας ἐδῶ ;
- ΘΕΟΦΑΝΩ Δὲν ἤξερε τίποτα. Ἡ πολὺ λίγα. Κοίταξε ἂν εἶναι πάντα οἱ εὐνοῦχοι στὶς θύρες.
- Η ΚΟΙΤΩΝ. Ἄν εἴταν οἱ εὐνοῦχοι, πῶς θὰ περνοῦσε ὁ βασιλέας ;
- ΘΕΟΦΑΝΩ Ἀνόητη ! παραλογίζεσαι. Καὶ μπορούσαν νὰ τὸν ἐμποδίσουν ἐκεῖνον ;
- Η ΚΟΙΤΩΝ. Ὡ ναί, δὲν ξέρω πιά τί λέω. Τὰ ἔχω ὀλότελα χαμένα.
- ΘΕΟΦΑΝΩ Τρέξε. (Στὸ παράθυρο, ἀπ' ἔξω, ἓνα χτύπημα). Ἀκου ! Ἦ εἴταν αὐτό ; (Σιέκονται, ἀφουγκράζονται. Ὁ ἀνεμος βουίζει).
- Η ΚΟΙΤΩΝ. Ὁ ἀνεμος. (Δεύτερο χτύπημα).
- ΘΕΟΦΑΝΩ Χτυπᾶνε σοῦ λέω ! Ἐκεῖνος, ἐκεῖνος εἶναι ! Κατέβα νὰ τὸν ὀδηγήσεις. (Τὴ σπρώχνει πρὸς τὴν πόρτα δεξιά).
- Η ΚΟΙΤΩΝ. Συμπάθα με, Δέσποινά μου, ὅμως δὲ θὰ εἴτανε καλλίτερο νὰ τὸν ἐμποδίσω ; Εἶναι κίνδυνος νὰ μπεῖ ἀπόψε ἐδῶ.
- ΘΕΟΦΑΝΩ (Ποῦ κοντοσιτάθηκε). Νὰ φύγει ;.. Καὶ νὰ μὴ τὸν ἰδῶ ; νὰ μὴ τὸν ἰδῶ ; (Στὸ παράθυρο ἀπανωτὰ βροντήματα). Ὡ ! κάποιος ἔχει ἀνέβει στὸ παραθύρι !.. Φίλος ἢ ἐχθρὸς ;
- Η ΚΟΙΤΩΝ. Σῶσε μας, Θεέ μου !
- (Τὸ παράθυρο ἀνοίγεται μὲ βρόντο κι' ὁ Τσιμισκιῆς, δρασκελῶντας οβέλια τὴν ποδιά, πηδάει μέσα).
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Ἀνάθεμα ! Νύχτα δαιμονισμένη. Τί μ' ἀφήνετε νὰ περιμένω στ' ἀνεμόχιονο ; (Εἶναι εὐθύμος, φορτίζει μακρὸ μαῦρο μανδύα. Τινάζεται).
- ΘΕΟΦΑΝΩ Ἀπὸ τὸ παραθύρι !
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Ὠραία τούτη ἡ γιασεμιὰ στὸν τοῖχο. Ὁ πάγος τὴν ἔχει κάψει, μὰ εἶναι οἱ κλώνοι τῆς πολὺ πυκνοί. Βαστᾶνε καλὰ τὸ βάρος ἑνὸς ἀνθρώπου.
- ΘΕΟΦΑΝΩ (Ἄπλωσε τὰ χέρια τῆς, ἔπεσε πίνω του μισολιπόθυμη). Ἦρθες !..
- ΤΣΙΜΙΣΚ. (Τὴ σηκώνει στὰ μπράτσια του καὶ τὴν πηγαίνει νὰ τὴν ξαπλώσει στ' ἀνάκλιτρο). Διάτανε ! λιγοθυμάει !
- Η ΚΟΙΤΩΝ. Ἐλέγαμε πῶς δὲ θάρθεις, ἄρχοντά μου... Ὡ ! τὸ μάτι τῆς γύρισε. Νὰ φέρω κάτι νὰ τῆς μυρίσω !..
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Στάσου. Συνεφέρνει. Δὲ σὲ ἤξερα ἱκανὴ νὰ δειλιάσεις, Θεοφανώ.
- ΘΕΟΦΑΝΩ Ἦρθες...
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Μὰ τὴν ψυχὴ μου, ἦρθα, ναί. Γιατί νὰ μὴ ἔρθω ;
- ΘΕΟΦΑΝΩ Οἱ φρουρές...
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Οἱ φρουρές εἴτανε ξένες, τὸ κατάλαβα. Γι' αὐτὸ πήρα τὸν ἄλλο δρόμο. (Δείχνει τὸ παράθυρο).
- ΘΕΟΦΑΝΩ Δὲ σὲ εἶδαν ;
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Πῶς ! Ἐνας... Δὲ θὰ μὲ ξαναδεῖ. (Βγάζει τὸ μαχαῖρι ἀπὸ τὴ ζώνη του. Στὴν κοιτώνισσα). Ἀλήθεια, δῶσε μου κάτι, γυναίκα, νὰ τὸ σφουγγίσω. Εἶναι καλὸ, δαμάσκο, καὶ δὲ θέλω νὰ μοῦ σκουριάσει...

- ΘΕΟΦΑΝΩ ('Ανήσυχη). "Αν τὸν βροῦνε ;
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Σὲ τέτοιο σκοτάδι ; 'Ο ἴδιος ὁ Διάολος δὲν θ' ἀναγνώριζε τὸ παιδί του... Ἴδὸν ἔσυρα κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα. Θὰ βρεῖ τὸν Παράδεισο ἐκεῖ.
- ΘΕΟΦΑΝΩ ('Ανασηκώνεται. Στὴν κοιτώνισσα). Τρέξε σὺ νὰ δώσεις μήνυμα στοὺς ἄλλους. Μπορεῖ νὰ ξαναχυρίσει. "Ἐτσι ξαναχυρίζει αὐτός' μετανιώνει.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Γιὰ ποιὸν μιλάς ;
- ΘΕΟΦΑΝΩ Γιὰ τὸ Νικηφόρο. Εἶταν ἐδῶ.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. "ὦ, ὦ ! ζωντάνεψε πάλι τὸ χίμα τοῦ γέρο-τράγου ; Τί τὸν ἔκανες ;
- ΘΕΟΦΑΝΩ "Ἐχει ὑποψίες.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Γιὰ μένα ; Χμ, ὁ κουροπαλάτης δουλεύει καλά, δὲν εἶχα ἀμφιβολία. Μὰ θὰ τὰ ποῦμε οἱ δύο μας. Ζυγώνει ὁ καιρός.
- ΘΕΟΦΑΝΩ (Στὴν κοιτώνισσα). Τί καρτερεῖς ἐσὺ ;
- Η ΚΟΙΤΩΝ. Συμπάθα με, Δέσποινά μου, φοβάμαι. "Ἐξω ἀπ' αὐτὸ τὸ κουβοῦκλι δὲν ξέρω ποιὸς μπορεῖ νὰ παραμονεύει. 'Ο βασιλέας θὰ μ' ἔχει πιά ξεγράψει, τὴν ταπεινή. Σὲ δούλεψα.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Μὰ τί τρέχει λοιπὸν ; Γιατί αὐτὸς ὁ τρόμος ; Τί ἀλλάξε ἐδῶ ;
- Η ΚΟΙΤΩΝ. "Ὅλα, ἀφέντη.
- ΘΕΟΦΑΝΩ "ὦ βδέλυγμα γυναίκας ! Καὶ ζεῖς κοντά μου τόσον καιρό !.. Θὰ πάω μονάχη μου. (Σηκώνεται).
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Ποῦ ;
- ΘΕΟΦΑΝΩ Νὰ πῶ στοὺς δικούς μας νάχουνε τὸ νοῦ τους. Τὸ γυναικίτη τώρα τὸν πάτησε ὁ κουροπαλάτης.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Γιατί ;
- ΘΕΟΦΑΝΩ Δὲν ἄκουσες λοιπὸν τί σοῦ εἶπα, Ἰωάννη ; Μᾶς ἔχουνε προδώσει.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. (Σηκώνεται ἀργά). Εἶσαι βέβαιη ;
- ΘΕΟΦΑΝΩ Τὸ ὑποψιάζομαι.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Τί σοῦ εἶπε ὁ Νικηφόρος ;
- ΘΕΟΦΑΝΩ Μὲ ρώτησε ἂν στάθηκες τίμιος μαζί μου.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Κι' ἐσὺ τὸν καθυσύχασες βέβαια.
- ΘΕΟΦΑΝΩ ("Υστερα ἀπὸ παύση). "Ὅχι.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. "Ἐ ; !
- ΘΕΟΦΑΝΩ Τοῦ εἶπα τὴν ἀλήθεια.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. (Σκοτεινός, ἐνῶ τὴν κοιτάζει καλά μέσα σιὰ μίτια). Εἶσαι τρελλή. "Ἡ μήπως χωρατεύεις μαζί μου ;
- ΘΕΟΦΑΝΩ Ποτέ μου δὲν ἔχω χωρατέψει, τὸ ξέρεις, Τσιμισκῆ.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. (Τὴν πιάνει ἀπὸ τὸ χέρι ἀγριωπός). Τ' εἶν' αὐτὸ πού ἔκανες ;
- ΘΕΟΦΑΝΩ Θέλω νὰ τελειώνω. "Αναβολές, ἀναβολές ! Δὲ μπορῶ πιά νὰ ζῶ στὴν ἀβεβαιότητα.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. "ὦ, δαιμόνισσα... (Στὴν κοιτώνισσα). "Ἐβγα ἔξω σὺ. ('Ἡ κοιτώνισσα προσκυνάει καὶ φεύγει ἀριστερά). Ξέρεις τί εἶναι αὐτὸ πού ἔκανες ;
- ΘΕΟΦΑΝΩ Τί εἶναι ;
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Γιὰ μένα δὲν ὑπάρχει τώρα πιά σωτηρία. Θὰ με κυνηγήσουνε παντοῦ, σὰ ζῶο πού ἀμολύθηκε πάνω του ἡ παγανιά. Ζήτημα ἂν θὰ μπορέσω νὰ βγῶ ζωντανὸς ἀπόψε ἀπὸ τοῦτο τὸ παλάτι.
- ΘΕΟΦΑΝΩ "Ὅχι, δὲ θὰ μπορέσεις.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Τότε γιατί τοῦ εἶπες ;.. (Τὴν κοιτάζει). Τί ἔχεις μηχανευτεῖ ; Μήπως... μήπως ἔλ' αὐτὰ δὲν εἶτανε παρὰ δόλος ;.. "Ἐπεςα λοιπὸν στὰ δίχτυα σου ; Σκοπός σου εἶτανε νὰ μ' ἐξοντώσεις ;
- ΘΕΟΦΑΝΩ Ἰωάννη...
- ΤΣΙΜΙΣΚ. (Πιάνοντας τὸ μαχαῖρι του σιτὴ ζώνη. Σκοτεινός :) Ξέρε το : δὲ θὰ φύγω γιὰ τὸν ἄλλο κόσμο μονάχος. Πρῶτα ἐσὺ κ' ὕστερα ἐγώ.

ΘΕΟΦΑΝΩ (Ατάραχη). Έχεις παιδιάστικο νοῦ, Τσιμισκῆ. Πᾶς δλόϊσα στήν ἄκρη, σάν τῆ σαγίτα πού τῆς ἐχάραξε τὸ δρόμο χέρι ξένο. Κοίταξε γύρω σου, ἀνοιξε τὰ μάτια. Πολλοὺς δρόμους ἔχει ὁ νοῦς.

ΤΣΙΜΙΣΚ. Τί ἀναδεύεται μέσα στὸ σκοτεινό σου τὸ κρανίο; Κάποια νυχτερίδα φέρνει βόλτες κάτω ἀπὸ τὸ θόλο του. Κάτι ξέρεις πού ἐγὼ δὲν τὸ ξέρω...

ΘΕΟΦΑΝΩ Ξέρω ἐκεῖνο πού θὰ γίνει. Δὲ θὰ πεθάνεις, Τσιμισκῆ.

ΤΣΙΜΙΣΚ. Δὲ θὰ πεθάνω, βέβαια, γιατί πρώτα θά...

ΘΕΟΦΑΝΩ Πρώτα θά...

(Κοιτάζονται σιὰ μάτια)

ΤΣΙΜΙΣΚ. (Κάνοντας ἓνα βῆμα πίσω, ζαλισμένος). "Ω!.. ἐκεῖ λοιπὸν σημάδευες!

ΘΕΟΦΑΝΩ "Οχι ἐγὼ. Ἡ Μοῖρα, καλέ μου.

ΤΣΙΜΙΣΚ. (Παραζαλισμένος). Ἡ Μοῖρα... Δὲν ξέρω πιά ἂν ἡ Μοῖρα δὲν εἶσαι σὺ ἢ ἴδια. Έχεις τὰ μάτια τῆς, τὰ σκοτεινά, μὲ τὸ τρύπιο βλέμμα... "Ω! ἀλλιῶς τὸ εἶχα λογαριάσει. Έναν ξεσηκωμό, τοὺς ἀνθρώπους μου πού κυριεύουν ἀπὸ μέσα τὸ Παλάτι, ἐκεῖνον νὰ υπογράφει μονάχος του τὸ χρυσόβουλο μὲ τὴν παραίτηση, νὰ φεύγει στὸ μοναστήρι. Εἶτανε φυσικό. Εἶναι γέρος καὶ εἶμαι νέος. Ἄλλο κακὸ δὲν τοῦ ἤθελα, μὰ τὴν ψυχὴ μου. Ὅπως μὲ καθάρωσε νὰ τὸν καθαιρέσω, ὅπως μ' ἐδιώξε νὰ τὸν διώξω. Τώρα...

ΘΕΟΦΑΝΩ Τώρα θὰ παλαίψεις γιὰ τὴ ζωὴ σου. Τίποτα δὲν ἀλλάζει, βλέπεις.

ΤΣΙΜΙΣΚ. Τίποτα! Τὸ λὲς τίποτα ἐσὺ; Μ' ἔχεις μαγκώσει στήν παγίδα, ἀνάθεμα! Πίσω δὲ μπορῶ νὰ κάνω, ἀπὸ δῶ-μέσα δὲ βγαίνω ζωντανός. Δὲ μοῦ μένει ἄλλο παρά...

ΘΕΟΦΑΝΩ Εἶσαι ἄντρας. Μὴ φοβάσαι τὰ λόγια.

ΤΣΙΜΙΣΚ. Ἐκεῖνον! Κ' εἶτανε φίλος μου...

ΘΕΟΦΑΝΩ Ὁ κόσμος εἶναι μικρὸς γιὰ νὰ χωρέσει πιά τοὺς δύο σας. Ἐκεῖνος ἢ ἐσὺ.

ΤΣΙΜΙΣΚ. (Μέσα σιὰ δόντια του) Ὅχιά!..

ΘΕΟΦΑΝΩ Πάρε με στήν ἀγκαλιά σου, καλέ μου. Πάρε με. Θέλω νὰ χωρέσω ἐκεῖ-μέσα, νὰ ζαρῶσω, νὰ ζεσταθῶ.

ΤΣΙΜΙΣΚ. Μὴ μ' ἀγγίζεις!

ΘΕΟΦΑΝΩ Ἰωάννη...

ΤΣΙΜΙΣΚ. Μὴ μὲ ζυγώνεις! Ἄνατριχιάζω.

ΘΕΟΦΑΝΩ Ἰωάννη!

ΤΣΙΜΙΣΚ. Ἡ φωτιὰ τ' οὐρανοῦ νὰ σὲ κάψει!

ΘΕΟΦΑΝΩ Καλέ μου!..

ΤΣΙΜΙΣΚ. Φόνισσα! (Τὴν ἔσπρωξε ἀπότομα μακρυνά του.)

ΘΕΟΦΑΝΩ ("Ἐπεσε στὸ ἀνάκλιτρο κλαίοντας.) Ἰωάννη, χτύπησέ με, σκότωσέ με... σ' ἀγάπησα. Θὰ σοῦ τὰ πῶ ἔλα, καθαρὰ, τίποτα δὲ θὰ σοῦ κρύψω. Στὴν ἀρχὴ ἤσουνα γιὰ μένα μονάχα ἓνας σκοπός. Διψοῦσα. Σὲ εἶδα νᾶρχεσαι λαμπερός κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο, κελαδιστὸ ρυάκι, κι' ὁ λάρυγγάς μου ὁ πυρωμένος ξεσφίχτηκε νὰ σὲ δεχτεῖ. Ἄντιπέρασες. Τότε... τότε ἔγινε μέσα μου ἡ νύχτα. Ὀλάκερη μιὰ ζωὴ παλεύω, σέρνομαι, σκίζομαι, ἐλπίζω. Τὰ χεῖλη καὶ τὰ μάτια μου τὰ ἔχουνε στεγνώξει ὅλοι οἱ καυτοὶ ἀνεμοὶ τῆς ἐρήμου. Ἡ νύχτα δὲν ἔχει γιὰ μένα ἀστέρια, ὁ ἥλιος σαῖτεύει πάνω μου φωτιὰ καὶ θάνατο. Ἦθελα νὰ ζήσω, Τσιμισκῆ, θέλω νὰ ζήσω.

ΤΣΙΜΙΣΚ. "Ω ἄπληστη γυναῖκα! Καλὰ τὸ λένε πὼς ὅποιος σ' ἀγγίζει κολάζεται.

ΘΕΟΦΑΝΩ Ἀπὸ τότε πού σὲ εἶδα δὲ μπορῶ νὰ υποφέρω πιά πάνω στὸ μάγουλό μου τὴν ἀνάσα αὐτοῦ τοῦ γέροντα. Μυρίζει τάφο. "Ω, καλέ μου, ὦ, καλέ μου, ἀκουσέ με: Δὲν ὑπάρχει ἀπὸ τούτην-ἐδῶ πού ζοῦμε χειρότερη κόλαση, νὰ τὸ ξέρεις. Εἶναι ἀνθρώποι πού γεννιόνται λυτρωμένοι κι' ἄλλοι καταδικασμένοι, ἐγὼ στὸ λέω. Εἴμαστε ἀπὸ τούτους ἐμεῖς οἱ δύο. Κάνουμε τώρα τῆ;

- θητεία μας. Ποιός μᾶς ἐφύτεψε καταμεσίς στήν καρδιά τή φλογισμένη βᾶτο τῆς ἀγωνίας; Κι' ἐσύ, ἐσύ, γιατί γελάς τόν ἑαυτό σου; Λές πῶς ἤθελες νά τιμωρήσεις. Ψέμμα! Πῶς ἤθελες νά ἐκδικηθεῖς. Ψέμμα! Κοίταξε καταπρόσωπο τήν φυγή σου, Τσιμισκή. Εἶσαι ἄντρας, ὦ ναί, κι' ὅμως θά παγώσεις. Δέξου το λοιπόν τὸ ριζικό σου, ἄδραξέ το γερά, μ' ἀπόφαση, γέμισε μὲ δαῦτο τήν ἀγκαλιά σου. Δέ μπορείς νά κάνεις τίποτα ἀνώτερο ἀπὸ τὸ νά εἶσαι σὺ ὁ ἴδιος.
- ΤΣΙΜΙΣΚ.** (Πέφτει καθιστός σιὸ ἀνάκλιτρο) Θαρῶ πῶς γιὰ πρώτη φορά μὲ κάνεις καί τρέμω, γυναίκα...
- ΘΕΟΦΑΝΩ** (Σύρθηκε κοντά του, ἀκούμπησε τὸ κεφάλι τῆς σιὸ γόνατό του. Τρουφερή;) Ἰποτάξου. Κι' ἐκεῖ-κάτω, ἐκεῖ-κάτω σὰ θά πάμε, ἀνάμεσα στίς αἰώνιες φλόγες πού θά γλύφουν τίς σάρκες μας, ἐκεῖ πού τὸ σύννεφο δὲ βρέχει, πού τὸ δάκρυ ἔχει στερέψει, ἐγὼ θά σοῦ κρατῶ στήν ἀγκαλιά μου τὸ κεφάλι, καί θά σοῦ χαϊδεύω τὰ μαλλιά, καί θά κοιτάζω τὰ σβυσμένα μάτια σου, καί θά σκύβω νά πιῶ ἀπὸ τὰ μισάνοιχτά σου χεῖλη. Κι' ἔτσι, μαζί, σφιγμένοι ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον, θά βλέπουμε τὸ ἴδιο ἀπελπισμένο ὄνειρο, πού δὲ θά τὸ σβύσει καρμιά ποτέ αὐγή. (Ἐκόλλησε τὰ χεῖλη σιὰ δικά του. Παύση.)
- (Χτύπημα στήν πόρτα ἀριστερά)
- ΤΣΙΜΙΣΚ.** (Σηκώνεται ἀλαφριασμένος.) Ποιός εἶναι;
- ΘΕΟΦΑΝΩ** Ἡ σκλάβά μου. Ἦρθανε οἱ δικοί σου. (Σηκώνεται κι' αὐτή.)
- ΤΣΙΜΙΣΚ.** Ἔπρεπε νά τοὺς ἐμποδίσουμε.
- ΘΕΟΦΑΝΩ** Πολὺ ἀργά, καλλίτερα ἔτσι. Δὲν πρέπει ἀπόψε νά μείνεις μονάχος. Ἡ συνάντηση τούτη ἄς εἶναι ἡ τελευταία. Ὅ,τι λογάριαζες γι' ἀργότερα, ἄς γίνεῖ τώρα, Ἰωάννη Καλή εἶναι ἡ νύχτα. Θά σᾶς παρασταθῶ.
- ΤΣΙΜΙΣΚ.** Κρύψου.
- ΘΕΟΦΑΝΩ** Ναί. Καί θά περιμένω ἐκεῖ-δίπλα. Ὅρκισέ τους ὅμως. Ὅρκισέ τους, — μ' ἀκοῦς;
- ΤΣΙΜΙΣΚ.** (Ἀφουγκράζεται) Ἔφτασαν. (Ἡ Θεοφανώ φεύγει ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ βάνου.)
- (Ἀπὸ τ' ἀριστερὰ μπαίνει ἡ σκλάβά. Στέκεται δίπλα σιὸν παρασιάτη, ὀδηγώντας ἀπὸ τὸ χέρι, ἕναν-ἕναν, τοὺς συνωμότες πού μπαίνουνε σιὴ σκηνή. Εἶναι ὁ Βούροτης, ὁ Βαλάντης, ὁ Ἀτζυποθεόδωρος, ὁ Πεδιάσιμος κι' ὁ Ἰουὰκ τοῦ Βαρχάμ. Εἶναι ὄλοι τους τυλιγμένοι σὲ μακροῦς μανδύες καί φοροῦν σπαθί).
- ΒΟΥΡΤΣ.** Ὁ Θεὸς μαζί σου, στρατηγέ.
- ΤΣΙΜΙΣΚ.** Καλῶς ὄρισάτε, φίλοι. (Ἀπλώνοντας τὸ χέρι του δείχνει σιὴ σκλάβά τὴ δεξιὰ πόρτα. Ἐκείνη προσκυνάει καί βγαίνει ἀπὸ ἐκεῖ πού τῆς ἔδειξε).
- ΒΟΥΡΤΣ.** Τὸ παλάτι ἀπόψε ἔχει παράδοξη ὄψη. Διπλασίασαν τίς βίγλες κι' ἕνα τάγμα ἐξκούδιτοι ἦρθε νά σταθεῖ σιὴ μεσαυλή. Ἔφαξαν τὸν κήπο.
- ΤΣΙΜΙΣΚ.** Τί βρήκανε;
- ΒΟΥΡΤΣ.** Ἀπ' ὅσο μπορῶ νά ξέρω, τίποτα γιὰ τὴν ὥρα. Ἡ νύχτα εἶναι τυφλή, πέφτει πυκνὸ τὸ χιόνι. Οὔτε μιὰ δᾶδα βαστάει τὴ φλόγα τῆς σὲ τέτοιον ἄνεμο.
- ΤΣΙΜΙΣΚ.** Βαλάντη, πρέπει νά σταθοῦν ἄνθρωποι δικοί μας, σίγουροι κι' ἀρματωμένοι, στίς θύρες. Οἱ εὐνοῦχοι γι' ἀπόψε δὲ φελανε.
- ΒΑΛΑΝΤ.** Θά πάω ὁ ἴδιος. Ὅμως εἶναι δύσκολο ν' ἀνέβουν, ἄρχοντά μου, ἄλλοι ἀπὸ μᾶς. Οἱ σκάλες εἶναι ἕλες φρουρημένες.
- ΤΣΙΜΙΣΚ.** Ρίξε μιὰ ματιὰ στοὺς κοντινοὺς διαδρόμους κι' ἔλα πάλι. Θά σὲ χρειαστῶ. (Ὁ Βαλάντης βγαίνει δεξιὰ). Τί ὄψη ἔχει ἡ Βασιλεύουσα;
- ΠΕΔΙΑΣΙΜΟΣ** Ὁ λαὸς στενάζει, ἄρχοντά μου, ἡ πείνα πέρσεψε. Γύρισα μονάχος μου

- τις γειτονιές δλάκερο τὸ δειλί, κατέβηκα στὰ καπηλειά, μπήκα στὰ ἐμπορικὰ, περιδιάβασα τοὺς φόρους. Παντοῦ βόγγος κι' ἀνάθεμα. Ἦ ὄνομα τοῦ Νικηφόρου δὲν τ' ἀκοῦς πιά παρὰ μονάχα ἀδερφωμένο μὲ τὴν κατάρρα.
- ΒΟΥΡΤΣ. Ὑπερβάλλεις, φίλε. Ἡ κατακραυγὴ ἔχει πληθύνει, αὐτὸ εἶναι βέβαιο, ὅμως τὴ βλέπω μακρυνὴ ἀκόμα τὴ μέρα ποὺ εὐχηθήκαμε. Ὁ λαὸς νομίζει πάντα γερὸ τὸ χέρι ποὺ κρατᾶει τὸ σκῆπτρο.
- ΑΤΖΥΠΟΘΕΟΔΩΡΟΣ Οἱ ἀνθρώποι μας δουλεύουνε καλά. Θᾶπρεπε μονάχα νὰ εἶμαστε πιὸ ἀπλόχεροι μαζί τους.
- ΠΕΔΙΑΣ. Νομίσματα — σωστό! — νὰ σκορπίσουμε κι' ἄλλα νομίσματα. Ἄς δείξουμε πὼς εἶμαστε τὸ ἀντίθετο τοῦ Νικηφόρου. Ζαλώνει ἐκεῖνος τὸ λαὸ μὲ εἰσφορές· ἐμεῖς ἄς τὸν ἀλαφρώσουμε δείχνοντας γενναιοδωρία. Δημεύει αὐτός, ἄς χαρίζουμε ἐμεῖς. Παραγκωνίζει τοὺς φίλους του, ἄς τοὺς ἀνοίγουμε τὴν ἀγκαλιά μας. Τὸ μυαλὸ τῶν ὄχλων δουλεύει χοντρά, νιώθει μονάχα τὶς ἀντιθέσεις: Μαῦρο-ἄσπρο, φτώχεια-πλοῦτος, ἔχθρα-ἀγάπη. Μᾶς χρειάζεται ὁ ὄχλος.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Ἦ τοῦ χρειάζομαστε ἐμεῖς... — Βούρτση, πές μου ἐσὺ τὸ γιατί δὲν πιστεύεις πιά στὸ Νικηφόρο. Ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τὸ λόγο σου.
- ΒΟΥΡΤΣ. Γιατί ξεσφίχτηκε ἡ γροθιά του. Τὸ σπαθὶ τῶν Ρωμαίων ἔγυρε.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Σωστό. Κι' ἐσύ, Πεδιάσιμε;
- ΠΕΔΙΑΣ. Τὸ εἶπα. Γιατί ὁ λαὸς στενάζει.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Κι' αὐτὸ σωστό. (Στὸν Ἀτζυποθεόδωρο). Ἡ σειρά σου, φίλε.
- ΑΤΖΥΠΟΘ. Θέλω δικαιοσύνη. Ὁ Φωκᾶς εἶναι τύραννος.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Ὠραία λέξη. (Στὸν Ἰσαάκ). Κι' ἐσύ;
- ΙΣΑΑΚ. Ἄφου τὸ θέλουν ὅλοι, τὸ θέλω κι' ἐγώ.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Καλὸς αὐτὸς ὁ λόγος. Μοῦ χρειάζεται ἄλλος ἓνας. (Μπαίνει ἀπὸ δεξιὰ ὁ Βαλάντης) Πές μου ἐσύ, Βαλάντη, γιατί εἶσαι ἐχθρὸς τοῦ Νικηφόρου;
- ΒΑΛΑΝΤ. Γιατί εἶμαι φίλος σου.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Εὐχαριστῶ, Βαλάντη. Αὐτὸ περίμενα. Ἐκ στόματός σου καταρτίσω αἶνον.
- ΒΟΥΡΤΣ. (Σκυθρωπός) Παράδοξα μιλᾶς ἀπόψε, στρατηγέ. Τί νόημα ἔχουνε τέτοια λόγια;
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Βούρτση, ἔμαθα νὰ στοχάζομαι. Ἀπόψε γιὰ πρώτη φορὰ ἔσκυφα σὲ καθρέφτη.
- ΒΑΛΑΝΤ. Οἱ διάδρομοι εἶναι ἡσυχοί, ἄρχοντά μου· στὰ βαστέρνια σιγοτρίζουνε καθὼς πάντα τὰ καντήλια. Τίποτα τὸ ἰδιαίτερο δὲν ξεχώρισα.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Κι' ὅμως εἶναι ἀλλοιώτικη ἡ ἀποψινὴ βραδιά, Βαλάντη. Κι' ἐμεῖς οἱ ἴδιοι δὲν εἶμαστε οἱ ἴδιοι...
- ΒΟΥΡΤΣ. (Χαμηλόφωνα στὸν Πεδιάσιμο). Τί ἔχει; Δὲ σοῦ φαίνεται διαφορετικός;
- ΒΑΛΑΝΤ. (Στὸν Τοιμισκῆ). Εἶναι ἴσως αὐτὴ ἡ θύελλα ποὺ ζυγώνει, ἄρχοντά μου. Ὡς τὰ μεσάνυχτα, θὰ ξεσπάσει.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Ναί, ἴσως εἶναι ἡ θύελλα ποὺ ζυγώνει... Φίλοι, εἴσαστε ἔτοιμοι;
- ΒΟΥΡΤΣ. Ἔτοιμοι γιὰ τί πράμα;
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Γιὰ τὸ στερνὸ τὸ πήδημα, Βούρτση. Πατήσαμε πιά τὸ χεῖλος τοῦ γκρεμοῦ.
- ΑΤΖΥΠΟΘ. Τοῦ γκρεμοῦ; Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάει! Τί λές, στρατηγέ;
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Ὠ, μὴ φοβᾶσαι, φίλε. Ἀντίκρυ μας εἶναι ἓνας ἄλλος ὄχτος. Θὰ τὸν πατήσουμε κι' αὐτόν, μείνε ἡσυχος. Μονάχα γιὰ πίσω δὲν ὑπάρχει δρόμος πιά.
- ΒΟΥΡΤΣ. Πίσω; Ποιὸς τὸ σκέφτηκε νὰ κάνει πίσω;
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Εὐγε, Βούρτση! αὐτὴ εἶναι κουβέντα σωστή. Εἶμαι βέβαιος πὼς νιώθεις τὸ χέρι σου στέρεο, τὴν καρδιά σου ἀδάμαστη. Ἀλήθεια;
- ΒΟΥΡΤΣ. Μπορῶ νὰ τραντάξω τοὺς στύλους τοῦ ναοῦ.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Ὠραία. Νὰ θυμᾶσαι τὴν Ἀντιόχεια.
- ΒΟΥΡΤΣ. Τί πράμα;

- ΤΣΙΜΙΣΚ. Νά θυμᾶσαι, λέω, τὴν Ἀντιόχεια.
- ΒΟΥΡΤΣ. Γιατί μου τὸ λές αὐτό;
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Εἶναι δλότελα περιττό, τὸ ξέρω. Θά τὴ θυμᾶσαι τὴν Ἀντιόχεια στὴν κρίσιμη στιγμή, ὅπως καὶ νὰ γίνει. Τὴν πῆρες μὲ τὸ σπαθί σου, πάλαιψες τρεῖς μέρες καὶ τρεῖς νύχτες ἀγκαλιὰ μὲ τὸ Χάρο, ἔστησες τὸ λάβαρο τοῦ Νικηφόρου στὸν πιδ ψηλό της πύργου. Κ' ὕστερα γύρισες στὴ Βασιλεύουσα. Καὶ καρτεροῦσες νὰ σὲ ὑποδεχτεῖ ἐκεῖνος μ' ἀνοιχτὲς ἀγκάλες. Εἶτανε δικαίωμά σου. Καὶ νὰ κάνεις θρίαμβο. Εἶτανε δικαίωμά σου. Κι' ἀντὶς γι' αὐτό...
- ΒΟΥΡΤΣ. Πασχίζεις νὰ μὲ θυμώσεις; Δὲ χρειάζεται.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Τὸ ξέρω. Σοῦ ἀπονέμω μονάχα ἐκεῖνο ποῦ σοῦ ἀνήκει. Βλέπεις, θέλω νὰ εἶμαι δίκαιος. Κι' ἀντὶς λοιπὸν γι' αὐτό, συνάντησες τὴν πιδ μαύρη ἀχαριστία. Ἔπεσες σὲ δυσμένεια. Σωστὰ τὸ λέω;
- ΒΟΥΡΤΣ. Δὲν τὸν μάχομαι γι' αὐτό.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Ποιὸς εἶπε τέτοιο λόγο! Εἶσαι μεγάλη ψυχὴ, Βούρτση, ἀδερφέ μου κι' ὁμοτυχε. Ἡ τύχη σου εἶταν ἡ δική μου. Αὐτὸ σοῦ φτάνει; Ἔχουμε δλόιδιες αἰτίες. Σ' ἀρέσει ἔτσι;
- ΒΟΥΡΤΣ. Ἡ Χριστιανοσύνη κινδυνεύει. Ὁ Σβιατοσλαῦος πέρασε τὸ Δούναβη, ξεχειλίσαν οἱ ὀρδὲς του ὡς τὸν Αἴμο. Τὸ σπαθί τῶν Ρωμαίων βρίσκεται καταγῆς. Χρειάζεται κάποιος χέρι γερὸ νὰ τὸ σηκώσει.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Αὐτὸ θά γίνει ἀπόψε, Βούρτση. Αὐτὸ θά γίνει. Ἡ ὥρα ἔφτασε.
- ΟΙ ΣΥΝΟΜΩΤΕΣ Ἀπόψε;
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Ναί, ἀπόψε.
- ΠΕΔΙΑΣ. Ὅμως τὸ ἔργο μας δὲν ἔχει ἀκόμα τελειώσει, ὅλα δὲν εἶναι ἔτοιμα. Ὁ λαός...
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Πατρίκιε Λέων, διαφεύδεις τὸν ἑαυτό σου. Πιστέψαμε στὰ λόγια σου, πρόσεξε!
- ΠΕΔΙΑΣ. Σωστὰ, ὡστόσο...
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Ὅστόσο ἂν ὁ Νικηφόρος μείνει βασιλέας, σὲ καρτερεῖ ἡ φυλακή. Ἔχεις καὶ σὺ κάποιαν Ἀντιόχεια νὰ ἐκδικήσεις. Θυμήσου! (Στὸν Ἀτζυποθεόδωρο). Κι' ἐσύ, Ἰωάννη. (Στὸν Ἰσαάκ). Κι' ἐσύ, Ἰσαάκ.
- ΑΤΖΥΠΟΘ. (Χαμηλόφωνα). Σατανᾶ! Θάλεγε κανένας πὼς μᾶς κατηγορεῖ.
- ΠΕΔΙΑΣ. (Τὸ ἴδιο). Δὲ μ' ἀρέσει ἀπόψε...
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Κι' ὅλοι μαζί ἔχουμε νὰ σηκώσουμε τὸ σπαθί τῶν Ρωμαίων. Ἔτσι; Ἐμπρὸς λοιπὸν, φίλοι. Τὸ ἔργο εἶναι ἱερό. (Παύση). Τί; Κοιταζόσαστε μεταξὺ σας; Δὲν πιστεύετε στὰ λόγια μου; Ἡ μήπως λύγισε ἡ καρδιά σας; Θέλω νὰ ξέρω.
- ΒΟΥΡΤΣ. Ἡ στιγμή δὲν εἶναι κατάλληλη. Κάθε βιασύνη μπορεῖ νὰ καταστρέψῃ τὰ πάντα.
- ΠΕΔΙΑΣ. Τὰ πάντα.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Βούρτση; Σὲ ποιὸν ἀνήκει ἐδῶ-μέσα ὁ πρῶτος λόγος;
- ΒΟΥΡΤΣ. Σὲ σένα, δὲν ἀντιλέγω.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Ποιὸς θά πάρει τὸ σκῆπτρο στὸ χέρι του;
- ΒΟΥΡΤΣ. Ἐσύ.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Λοιπὸν ἀποφασίζω: Ἀπόψε.
- ΒΟΥΡΤΣ. Τὴν ἡμέρα, τὴν ὥρα, εἶχαμε πεῖ πὼς θά τὴν ὀρίσουμε ὕστερα ἀπὸ κοινὴ συμφωνία.
- ΠΕΔΙΑΣ. Ἔτσι εἶπαμε.
- ΑΤΖΥΠΟΘ. Ναί, ναί.
- ΒΑΛΑΝΤ. (Πάει καὶ στέκεται δίπλα στὸν Τοιμισκῆ). Ἐγὼ ὑπακούω σὲ σένα, ἀρχοντά μου.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. ὦ, Βαλάντη! Ἐσὺ ὑπακοῦς, ἐσὺ ποῦ μονάρχος ἀπ' ὅλους μας δὲν ἔχεις νὰ θυμηθεῖς μιὰν Ἀντιόχεια.

- ΒΟΥΡΤΣ. (*Ὀργισμένος*). Θέλω νὰ ξέρω τί σημαίνουν αὐτὰ τὰ λόγια!
- ΠΕΔΙΑΣ. Ἐξηγήσου!
- ΑΤΖΥΠΟΘ. Μᾶς προσβάλλεις.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Μὴ φωνάζετε, φίλοι μου. Ἡ νύχτα τούτη εἶναι πονηρή.
- ΠΕΔΙΑΣ. Τί; μήπως μᾶς ἀκοῦνε;
- ΒΟΥΡΤΣ. Τσιμισκῆ, ἔχουμε ἐμπιστευτεῖ στὰ χέρια σου τὴ ζωὴ μας.
- ΙΣΑΑΚ. Τὴ ζωὴ μας.
- ΑΤΖΥΠΟΘ. (*Κοιτάζοντας γύρω του ἀνήσυχτα*). Διάολε, τὸ δωμάτιο αὐτὸ δὲ μ' ἄρεσε ποτέ. Ἐχει πολλὰς θύρες.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Γιὰ ὅλα τὰ ἐνδεχόμενα, Ἰωάννη. Ὅμως ἀπόψε δὲν μᾶς ἀπομένει παρὰ μόνον ἓνα.
- ΒΟΥΡΤΣ. Τί θέλεις νὰ πεις;
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Ἐκεῖνο ποῦ εὔχουσαι, φίλε Βούρτση! Θὰ τὸ μάθεις ἀμέσως. Ἐκεῖνο ποῦ εὐχόμουνα κι' ἐγώ, δίχως νὰ τὸ ξέρω.
- ΠΕΔΙΑΣ. Ποῦ βρισκόμαστε; Μᾶς φέρνουν ἐδῶ, ἓνα μῆνα τώρα, δίχως νὰ ξέρουμε ποῦ πᾶμε. Μᾶς περνᾶνε ἀπὸ σκάλες σκοτεινές, στὰ τυφλά, ἀπὸ μυστικὲς θύρες. Γιὰτί; Δὲν ἔχεις ἐμπιστοσύνη σ' ἐμᾶς; Εἶναι καιρὸς νὰ ξέρουμε τουλάχιστον ποῦ βρισκόμαστε, Τσιμισκῆ;
- ΑΤΖΥΠΟΘ. Ἐγὼ θαρῶ κάπου στὸ γυναικίτη. Ὁ ἀέρας εἶναι μυρωμένος...
- ΠΕΔΙΑΣ. Ποιὸς εἶναι μαζί μας; Ποιὸς ἐναντίο μας; Σ' ὅλα τούτα χρωστᾶς νὰ μᾶς δώσεις τέλος ἐξήγηση, ἄρχοντα Τσιμισκῆ.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Κι' ἂν ἀρνηθῶ;
- ΠΕΔΙΑΣ. Πῶς θ' ἀρνηθεῖς!
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Ἄν ἀρνηθῶ, λέω.
- ΠΕΔΙΑΣ. (*Σκοτεινός*). Τότε...
- ΒΟΥΡΤΣ. (*Μὲ τὸ χέρι στὸ σπαθί του*). Τότε, μὰ τὸ θεό...

(*Οἱ ἄλλοι, ἐξὸν ἀπὸ τὸ Βαλάντη, τὸν μιμοῦνται. Παύση*).

- ΤΣΙΜΙΣΚ. Βάλτε τὴ μάχαιρα στὴ θήκη, ἄρχοντες. Δὲν ἦρθε ἀκόμα ἡ ὥρα της.
- (*Ἡ πόρτα δεξιὰ ἀνοίγεται ξαφνικὰ κ' ἡ σκλάβη μπαίνει ἀλαφιασμένη*).

- Ἡ ΣΚΛΑΒΑ (*Στὸν Τσιμισκῆ*). Ἀφέντη! ἔρχονται!
- ΒΟΥΡΤΣ. Ποιοί;
- ΑΤΖΥΠΟΘ. Ἀνάθεμα!
- ΤΣΙΜΙΣΚ. (*Ἡρεμος, στὴ σκλάβη*). Λέγε.
- Ἡ ΣΚΛΑΒΑ Ἀγεδαίνουνε τὴ σκάλα. Ἄκουσα τὸ ποδοβολητό. Εἶναι πολλοί. Κρατᾶνε σπαθιά καὶ φῶτα.
- ΒΟΥΡΤΣΗΣ Προδοσία! (*Ὅλοι τραβᾶνε τὰ σπαθιά τους*).
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Σδῦστε τοὺς λύχνους!
- ΠΕΔΙΑΣ. Ὅχι!
- ΒΟΥΡΤΣ. Κανένας μὴν κουνηθεῖ!
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Εἶπα: Σδῦστε τοὺς λύχνους!

(*Ὁ Βαλάντης ἐκτελεῖ*).

- ΑΤΖΥΠΟΘ. Μᾶς πούλησαν! Πᾶμε ἀπὸ τὴν πίσω θύρα, ἀπὸ κεῖ ποῦ ἀνεβήκαμε.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Ἀνόητε! εἶναι μπλοκαρισμένη. Θὰ πέσεις στὸ στόμα τοῦ λύκου.
- ΒΟΥΡΤΣ. Τσιμισκῆ! Στ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἂν γιὰ τοῦτο εἶσαι ὑπεύθυνος...

(*Ὅλοι, σιγὰ - σιγὰ, ζώνουν ἀπειλητικὰ τὸν Τσιμισκῆ*).

- ΤΣΙΜΙΣΚ. Μὴν ταραζέται ἡ καρδιά σου, Βούρτση. Ἡ τύχη σας θὰ εἶναι τύχη μου.

Ἐκούμπησε τὴν λεπίδα σου ἐδῶ, στὴν καρδιά μου. (Τὴν πιάνει καὶ τὴν ἀκουμπάει ὁ ἴδιος). Αὐτὸ σοῦ φτάνει ;

ΒΟΥΡΤΣ. Ποιοὶ ἔρχονται ; Λέγε.

ΤΣΙΜΙΣΚ. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ κουροπαλάτη.

ΒΟΥΡΤΣ. Πῶς ἔμαθαν ;..

Η ΣΚΛΑΒΑ (Ἀπὸ τὴν πόρτα). Σιωπᾶστε !

(Ἡ σκηνὴ, τώρα, φωτίζεται μονάχα ἀπὸ ἓνα καντήλι ποὺ ἀπόμεινε ἀναμμένο ψηλά, μπροστὰ στὰ εἰκονίσματα. Οἱ συνωμότες σκορπίζονται σὲ σκοτεινὲς γωνιές. Ἀπὸ δῶ κι' ἐμπρὸς οἱ κουβέντες γίνονται χαμηλόφωνα, πνιχιά).

Η ΣΚΛΑΒΑ (Μὲ τὸ ἀδὲ ἀπὸ πορτόφυλλο). Ζυγώνουν. (Ἀκούγεται τὸ ποδοβολητὸ κι' ἡ κλαγγή).

ΠΕΛΙΑΣ. Ποῦ πάνε ;

ΑΤΖΥΠΟΘ. Δῶθε ἔρχονται.

ΒΟΥΡΤΣ. Ἐέρουνε λοιπὸν ἐτι εἴμαστε ἐδῶ συναγμένοι...

ΤΣΙΜΙΣΚ. (Πάντοτε ἀτάραχος). Μπορεῖ καὶ ναί, μπορεῖ κι' ὄχι.

ΒΟΥΡΤΣ. Τότε ;

ΤΣΙΜΙΣΚ. Ἐχουν ὑποψίες. Κάνουν ἔρευνα σ' ὀλάκερο τὸ παλάτι.
(Παύση. Ὁ θόρυβος, ἀπ' ἔξω, ζύγωσε).

Η ΣΚΛΑΒΑ Ἐφτασαν. (Παύση).

ΤΣΙΜΙΣΚ. Γυναίκα, τραβήξου ἐσὺ ἀπὸ τὴ θύρα.

ΒΑΛΑΝΤ. Πηγαίνω ἐγώ. (Πάει καὶ στέκεται πίσω ἀπὸ τὸ πορτόφυλλο).

ΤΣΙΜΙΣΚ. Δὲ θὰ μανταλώσεις, Βαλάντη. Θὰ τοὺς ἀφήσεις νὰ μπῶνε. Κι' ὅταν φτάσουνε στὴ μέση, τότε θὰ χυθοῦμε ὅλοι μαζί, ἀπὸ γύρω τους.

(Παύση. Ἡ παγατιὰ ἔφτασε ἀπ' ἔξω. Στὴ σκηνὴ ἀπόλυτη σιωπή. Μονάχα, μιὰ σιγμὴ, ὁ ψίθυρος τοῦ Πεδιάσιμου : Χριστέ, βοήθει ! (Στιγμές. Ὁ θόρυβος, ἀπ' ἔξω, ἀρχίζει νὰ ξεμακραίνει, περνάει).

ΒΑΛΑΝΤ. Φεύγουν !.. Τοὺς ἀκούω ! ξεμακραίνουνε στὸ βαστέρνιο !.. Ἐφυγαν.

ΑΤΖΥΠΟΘ. (Βαθὺς στεναγμός). ὦ Θεέ !..

ΤΣΙΜΙΣΚ. Παράδοξο αὐτό... (Ἡ φωνὴ του εἶναι σκεφτικὴ).

ΒΟΥΡΤΣ. Πῶς τὸ ἐξηγεῖς ;

ΤΣΙΜΙΣΚ. Δὲν ξέρω... Μπορεῖ καὶ νὰ ξεναγυρίσουν. (Ὅλοι ξεναβάζουνε τὰ σπαθιά τους σὲς θῆκες). Ὅμως, τὸ εἶδατε τώρα, ἄρχοντες : τέλειωσαν ὅλα. Τρόπος νὰ φύγουμε ἀπὸ τὸ παλάτι τοῦτο δὲν ὑπάρχει πιά. Ἐνα μονάχα μᾶς ἀπομένει : ὦς τὰ ξημερώματα νὰ εἶμαι βασιλέας. Ἡ πράξη θὰ γίνεῖ ἀπόψε.

ΒΟΥΡΤΣ. Καὶ πῶς ; Στάση τὴ νύχτα τούτη δὲ γίνεται.

ΤΣΙΜΙΣΚ. Ὅχι στάση, Βούρτση, ὄχι στάση. Αὐτὸ πιά πάει. (Τὸν κοιτάζει). Τὸ ἄλλο.

ΒΟΥΡΤΣ. Τὸ ἄλλο ;..

ΤΣΙΜΙΣΚ. Σὲ λίγες ὥρες ὁ θρόνος τῶν Ρωμαίων εἶναι ἀνάγκη νὰ ὀρφανεῖται.

ΒΟΥΡΤΣ. Ἄ...

ΤΣΙΜΙΣΚ. Τὴ ζωὴ μας ἢ τὴ ζωὴ του. Διαλέξτε.

(Παύση).

ΠΕΛΙΑΣ. Ἐγώ, — κι' ἄς τὸ λέω πρῶτος — δὲ θὰ δίσταζα. Ἦρθε ἡ ὥρα του πιά νὰ πέσει. Εἶναι τὸ σῦκο ποὺ παραγούρμασε.

ΤΣΙΜΙΣΚ. Δὲν τὸ λὲς πρῶτος, φίλε. Ἡ συνείδησή σου μπορεῖ νὰ ἡσυχάσει. Τὸ αἷμα του τὸ παίρνω ἀπάνω μου. (Ρεμβάζοντας). Κι' ἔπειτα... ἔπειτα εἶναι καὶ τὸ σπαθὶ τῶν Ρωμαίων. Εἶχες δίκιο, Βούρτση. Τὸ πιστεύω κι' ἐγὼ ἀκράδαντα.

ΒΟΥΡΤΣ. Στό είχα πεί.

ΤΣΙΜΙΣΚ. Λοιπόν, είσαστε σύμφωνοι; Κι' έτοιμοι;

ΟΙ ΣΥΝΟΜ. Ναι, μά τὸ Θεό!

ΤΣΙΜΙΣΚ. (Βγάζει τὸ σπαθί του). 'Ορκιστήτε.

(Ξεθηκαρώνουν δλοι).

ΒΟΥΡΤΣ. 'Τσιμισκῆ, δὲ θὰ τὸ πάρεις μονάχος σου ἔλο τὸ βάρος. Μὰ τὴν ψυχὴ μου σοῦ λέω, δὲ θέλω νὰ ὑστερήσω. Θὰ χτυπήσω ἐγὼ πρῶτος.

ΤΣΙΜΙΣΚ. "Ὅπως ἀγαπᾶς, Βούρτση. Τὸ αἷμα του, ὅμως, αὐτό, θέλω ἀπάνω μου νὰ τὸ πάρω. "Ἄς είσαστε ἀπαλλαγμένοι ἐσεῖς καὶ τὰ τέκνα σας. 'Ορκιστήτε.

ΠΕΛΙΑΣ. 'Απάγγειλε τὸν ὄρκο.

ΒΟΥΡΤΣ. Σὲ τί θὰ ὀρκιστοῦμε;

ΑΤΖΥΠΟΘ. Στό Χριστό!

ΤΣΙΜΙΣΚ. "Ὅχι στό Χριστό! "Ὅχι στό Χριστό!

ΒΟΥΡΤΣ. Γιατί;

ΠΕΛΙΑΣ. Στὴν ἁγία-Τριάδα τότε.

ΤΣΙΜΙΣΚ. "Ὅχι εἶπα!

ΑΤΖΥΠΟΘ. Κι' ὅμως! σ' αὐτοὺς δίνονται δλοι οἱ ὄρκοι.

ΤΣΙΜΙΣΚ. "Ὅχι ὁ δικός μας.

ΒΟΥΡΤΣ. (Σκυθρωπός). Μὰ τὴν ψυχὴ μου, 'Τσιμισκῆ, θάλεγε κανεὶς πὼς δὲν πιστεύεις γιὰ ἱερὸ τὸ ἔργο μας.

ΤΣΙΜΙΣΚ. Τὸ πιστεύω, Βούρτση. "Ὁμως, παρακαλῶ, ἄς ὀρκιστοῦμε σὲ κάτι ἄλλο.

ΠΕΛΙΑΣ. Σὲ τί ἄλλο;

ΒΟΥΡΤΣ. (Σαρκαστικός, σιὸν 'Τσιμισκῆ). Μήπως θέλεις στό Σατανᾶ; 'Απὸ μέρος μου δὲν γνοιάζομαι. 'Ο σκοπὸς ἐνδιαφέρει.

ΑΤΖΥΠΟΘ. Μὴ βλαστημᾶς τέτοια στιγμή, ἄρχοντά μου.

ΤΣΙΜΙΣΚ. 'Απαγγέλλω λοιπόν, κι' ἐσεῖς σταυρῶστε τὰ σπαθιά σας. 'Ορκιζόμαστε...

ΒΑΛΑΝΤ. Πρόσεξε τί θὰ πείς, ἄρχοντά μου. Οἱ οὐράνιες δυνάμεις μᾶς ἀκοῦνε.

ΤΣΙΜΙΣΚ. Μὴ φοβᾶσαι, Βαλάντη. Πῆρα τὸ ἔργο ἀπάνω μου. Καὶ τὰ οὐράνια ἀπόψε εἶναι κλεισμένα.

ΒΟΥΡΤΣ. Πές μας σὲ ποιὸν θὰ ὀρκιστοῦμε.

ΘΕΟΦΑΝΩ (Παρουσιάστηκε στό βᾶθος). Σὲ μένα!

('Η βασίλισσα ἔχει σταθεῖ ἀσάλευτη, κρατώντας σιὸ δεξιὴ μιὰ δᾶδα ἀναμμένη. Κατάπληξη. 'Αργὰ, οασισμένοι, οἱ συνωμότες γονατίζουν).

ΑΥΛΑΙΑ

ΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ

(Μπροσιὰ στὴν αὐλαία Μπαίνουν ἀπὸ δεξιὰ οἱ πέντε κόρες τοῦ Κωνσταντίνου).

ΖΩΗ 'Ἡρθ' ἡ ὥρα, ἀδερφάδες μου, ἐλάτε.

ΑΓΛΘΗ 'Τὴ νύχτα αὐτή, ποὺ ἔχει στοιχειώσει ὁ ἄνεμος κι' ὁ πόντος στηθοδέρνεται βογγώντας, μὲ τὴ ζεστή σου σκέπασε φτερούγα, Χριστέ, τὴν ὀρφανὴ ψυχὴ.

ΘΕΟΔΩΡΑ 'Ἡρθ' ἡ ὥρα.

ΑΓΛΘΗ Πῶς κρυώνω!

ΘΕΟΦΑΝΩ Μὴν ἀργήτε.

ΑΝΝΑ "Ὁ βασιλέα, κοιμᾶσαι; ξύπνα! στὴ θύρα σου ἀγγελόκρουσμα ἀντηχεῖ.

- ΖΩΗ Τώρα με βήμα μουλωχτό, πνιχτό,
δρομίζει ή τίγρισα στο μαλακό σκοτάδι.
- ΘΕΟΔΩΡΑ Τώρα ξυπνούν, χαροκοπούν, γαυριάζουνε
οί άλυσωμένες σκιές στον κύκλο του "Αδη.
- ΘΕΟΦΑΝΩ Στο έρημικό, σκοταδερό κουβούκλι του
τ' αγρίμι άποτραθήχτη λαβωμένο.
- ANNA Ζυγώνει ή τίγρισα, τά πεινασμένα σπλάχνα της
τρέφουν, τυφλή σπορά, τó πεπρωμένο.
- ΑΓΑΘΗ "Ω, βασιλέα, κοιμάσαι; ξύπνα, ξύπνα!
στη θύρα σου άγγελόχρουσμα άντηχει.
- ΖΩΗ Στεφάνια τώρα πλέξετε για τους γάμους του
μέ πικροδάφνη και μέ ιτιάς κλωνάρι.
- ΘΕΟΔΩΡΑ Λαμπάδες τώρα ανάφτε έξιλαστήριες
κ' ή δρόστερνη πομπή τó δρόμο άς πάρει.

(Φεύγουν).

ΑΝΟΙΓΕΙ Η ΑΥΛΑΙΑ

(Τό κουβούκλι του βασιλέα. Δεξιά μιá πόρτα. Άριστερά ó τοίχος κάνει γωνία έσωτερική
πού άφήνει, ανάμεσα της και στον τοίχο του βάνους, ένα πέρασμα. Άπό κεί-μέσα έρ-
χεται τó τρεμουλιαστό αντιφέγγισμα ενός καντηλιού. Στή μέση του φόντου, ψηλά, παρά-
θυρο στενό, θολωτό και σιδεροφραγμένο. Άπό κάτω του τó βασιλικό κρεβάτι. Η νύ-
χτα είναι προχωρημένη. Στή σκηνή σκοτάδι, και μόνο τó αντιφέγγισμα του άθέατου
καντηλιού. Άπ' έξω άκούγεται τó μονοκνητό της θύελλας. Στήν άθέατη κόχη, όπου
καίει τó καντήλι, ένας στεναγμός. "Υστερα δεύτερος.)

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ (Ύπνωμένη) Κύριε έλάσθητι τās άμαρτίας ήμών... έλάσθητι
τās άμαρτίας ήμών. (Στήν πόρτα, δεξιά, βρόντος. Λίγες στιγμές κατόπι δεύ-
τερος, δυνατώτερος. "Ο Νικηφόρος παρουσιάζεται άπό τó στενό πέρασμα.
Φοράει ράσο. Έχει τó τρεκλιστό βάδισμα του ανθρώπου που μόλις ξύπνη-
σε. Πάνω στο πρόσωπό του, στα μάτια, περνάει την παλάμη του.) Έβρόντη-
σαν στη θύρα ή μου φάνηκε μονάχα; (Προχωρεί άργά προς τά εκεί.) Χρι-
στέ! μέ είχε πάρει, θαρῶ, ó ύπνος... (Άνοίγει τó πορτόφυλλο). Ποιός έβρόν-
τησε; (Σιωπή) Ρωτάω: ποιός έβρόντησε; (Σιωπή. Ξανακλείνει) Είτανε λοι-
πόν όνειρο, βραχνάς της παραγμένης ψυχής μου... (Ένώ γυρίζει πίσω, στέ-
κεται ξαφνικά.) "Η μήπως... ή μήπως έσύ μου έκρουσες τή θύρα, Κύριε;
"Ω! τήν άθλια τήν ψυχή που λύγισε στη μαλθακή άγκαλιά της λημοσύνης...
Ναί, ναί, τó βλέπω... Έστειλες μέσα στην άνεμοζάλη τον Ταξιάρχη σου και
βρόντησε, και είπε: «Γρηγορείτε και προσεύχεσθε»... (Στεναγμός) Έχω τή
γεύση της άδύσσου στα χείλη. (Πέφτει καθιστός κι' αποκαμωμένος στο
κρεβάτι.) "Ο,τι είναι, Κύριε, νά γίνει, άς γίνει, παρακαλώ, τó γρηγορώτερο.
Είμαι έτοιμος, —πρέπει νά είμαι έτοιμος... «Έν παντί καιρῶ και πάση ῶρα»...

(Η πόρτα δεξιά άνοίγει και μπαίνει ή Θεοφανώ.)

- ΝΙΚΗΦ. (Που τή βλέπει νά έρχεται μέ τó μάτι του στυλό). Είσαι πλάσμα ζωντανό ή
σκιά άπό τον "Αδη;.. "Αν έχεις φωνή ανθρώπου, μίλησε.
- ΘΕΟΦΑΝΩ Έρχομαι νά γαληνέψω τήν ψυχή σου, Νικηφόρε.
- ΝΙΚΗΦ. Ίδου ήγγικεν ó παραδιδούς με.
- ΘΕΟΦΑΝΩ Ησύχασε, κύριέ μου. Έφταιξα άπέναντί σου, εκεί, στο κουβούκλι μου, και ή
καρδιά μου δέ λείει νά ήσυχάσει. Ύπνος δέ μου κατεβαίνει στα βλέφαρα.
- ΝΙΚΗΦ. "Ας είσαι συχωρεμένη.